

1

Reese

Wat een verspilling van een stel gladgeschoren benen.

‘Jules? Met Reese. Hé, waar zit je? Dit is de ergste date die ik ooit heb meegemaakt. Ik dreig letterlijk in slaap te vallen en heb me al een paar keer afgevraagd of ik met mijn hoofd tegen de tafel moet beuken om wakker te blijven. Je moet me dus nú bellen met een verzonnen noodgeval, want anders eindig ik onder het bloed en de blauwe plekken. Bel me terug. Alsjeblieft.’ Ik verbrak de verbinding en slaakte een gefrustreerde zucht.

Ik dacht dat ik in mijn eentje in de donkere gang voor het damestoilet van het restaurant stond en schrok dus van de zware stem die ik opeens achter me hoorde. ‘Dat heeft hij heus wel door, hoor. Tenzij hij behalve saai ook dom is.’

‘Pardon?’ Ik draaide me om.

Er stond een man tegen de wand geleund, met een telefoon in zijn handen, en zonder zijn vingers of blik van het toestel los te maken vervolgde hij: ‘Dat is de oudste truc die er bestaat, een vriendin die belt met een noodgeval. Je mag wel iets meer moeite doen, liefje. Dit is geen goedkoop restaurant en je moet minstens twee maanden van tevoren reserveren.’

‘Hij mag wel iets meer moeite doen. Er zit een gat in zijn jasje en hij praat al de hele avond over zijn moeder.’

‘Heb je er weleens aan gedacht dat jouw arrogante houding hem zenuwachtig maakt?’

Mijn ogen rolden bijna uit hun kassen. ‘Weet je wat arro-

gant is? Iemand afluisteren en dan zonder dat je iets wordt gevraagd je mening geven, en dat allemaal terwijl je de hele tijd naar je telefoon blijft kijken. Je kunt op zijn minst het fatsoen opbrengen om me aan te kijken als je tegen me praat.'

De bemoeial stopte met typen en keek op. Zijn blik ging traag over me heen, van mijn enkels en mijn blote benen naar de zoom van mijn rok, om daar even te blijven rusten, en daarna verder naar mijn heupen en mijn borsten (weer een korte pauze) om ten slotte te eindigen bij mijn gezicht.

'Goed zo, ja, mijn ogen zitten hier.'

Hij zette zich af tegen de wand en rechte zijn rug. Het kleine beetje licht in de gang viel nu midden op zijn gezicht, zodat ik dat voor het eerst duidelijk kon zien.

Wat? Dit was beslist niet wat ik had verwacht. Vanwege die lage, hese stem en die bemoeizuchtige houding had ik een oudere man verwacht, misschien wel in een saai pak. Maar deze vent was jong. Jong en knap. Van top tot teen in het zwart gekleed, in kleren die eenvoudig, maar zeker niet doorsnee waren. Hij had warrig, goudbruin haar met een sexy uitstraling van 'het kan me allemaal geen zak schelen', maar dat toch perfect zat. Sterke, mannelijke trekken, op zijn vierkante, ruige kaak zaten stoppels van een dag oud, zijn huid was zongebruind en zijn neus was recht en opvallend. Grote, verleidelijke ogen met een slaperige blik en de kleur van chocola keken me recht aan.

Zonder mijn blik los te laten stak hij zijn armen omhoog en hield ze boven zijn hoofd. 'Misschien moet ik je even laten zien dat ik geen gaten in mijn kleren heb, zodat je zeker weet dat ik de moeite waard ben om tegen te praten?'

Knap was hij zeker, maar een eikel was hij ook. 'Niet nodig. Je houding spreekt boekdelen. Ik weet nu al dat je mijn aandacht niet waard bent.'

Hij liet grinnikend zijn armen zakken. 'Je zegt het maar. Fijne avond nog, schat.'

Ik snoof verontwaardigd, maar wierp wel een laatste snelle blik op die knappe, onuitstaanbare vent voordat ik terugliep naar mijn date.

Martin zat met zijn handen over elkaar gevouwen toen ik weer aan tafel ging zitten. ‘Sorry,’ zei ik tegen hem, ‘er stond een rij.’

‘Dat doet me aan iets grappigs denken. Ik zat een keer met mijn moeder in een restaurant en zij moest naar het toilet...’

Zijn stem verdween naar de achtergrond terwijl ik strak naar mijn telefoon keek en wenste dat die over zou gaan. *Verdomme, Jules, waar zit je als ik je nodig heb?* Ergens halverwege het verhaal – ik dacht tenminste dat we halverwege zaten – zag ik de man uit de gang langs onze tafel lopen. Hij wierp een blik op mijn kakelende date en mijn ongeïnteresseerde gezicht en keek me even fijntjes lachend aan. Ik keek hem na omdat ik benieuwd was met wie hij hier was.

Natuurlijk.

Geblondeerd haar, op een ordinaire manier knap, grote tieten die uit haar laag uitgesneden jurk rolden. Ze keek dweperig naar hem op toen hij hun tafeltje naderde en ik rolde met mijn ogen. Toch kon ik het niet laten om af en toe een snelle blik op hun tafeltje te werpen.

Tijdens de salade begon Martin over de blindedarmoperatie die zijn moeder onlangs had ondergaan en was bij mij de verveling compleet. Mijn blik bleef blijkbaar iets te lang op de vent uit de gang rusten, want hij had door dat ik naar hem zat te kijken. Hij knipoogde vanaf de andere kant van het restaurant naar me, trok een wenkbrauw op en hief zijn glas in mijn richting.

Wat een eikel.

Eenmaal betraptd deed ik geen moeite meer om mijn steelse blikken steeds te houden. Hij was stukken interessanter dan mijn date en niet te verlegen om terug te kijken. Toen de ober naast zijn tafel bleef staan, zag ik hem iets zeggen en naar onze

kant van de ruimte wijzen. Martin was nog steeds bezig met het verhaal over zijn lieve moedertje en ik keek achter me om te zien waar de aantrekkelijke eikel naar wees. Toen ik weer voor me keek, zag ik dat hij en zijn date opstonden van hun tafel. Hij zei weer iets en ik probeerde te liplezen. Zei hij nu iets over dag zeggen tegen een kennis?

Opeens kwamen ze onze kant op.

Hij gaat toch niet tegen Martin herhalen wat ik eerder over hem zei?

‘Reese? Ben je het echt?’

Jezus, wat nu?

‘Eh... ja.’

‘Wauw, dat is lang geleden.’ Hij legde zijn hand op zijn borst. ‘Ik ben het, Chase.’ Voordat ik besepte wat er gebeurde, boog de eikel, die blijkbaar Chase heette, zich over me heen voor een stevige omhelzing. Terwijl ik in zijn armen lag, fluisterde hij: ‘Speel het spelletje maar mee, schat, dan maak ik je avond een stuk spannender.’

Ik was letterlijk met stomheid geslagen, dus ik kon hem alleen maar aanstaren toen hij zijn aandacht op Martin richtte en zijn hand naar hem uitstak.

‘Chase Parker. Reese en ik kennen elkaar al een eeuwigheid.’

‘Martin Ward.’ Mijn date knikte.

‘Martin, vind je het goed als we erbij komen zitten? Ik heb Buttercup al jaren niet meer gezien en ik wil graag even bijpraten. Dat vind je toch niet erg, hè?’

Het klonk als een vraag, maar Chase wachtte niet op antwoord. Hij trok een stoel onder tafel vandaan voor zijn date en stelde haar aan ons voor. ‘Dit is Bridget...’ Hij keek haar vragend aan en zij maakte zijn zin af.

‘McDermott. Bridget McDermott.’ Ze glimlachte, blijkbaar niet van haar stuk gebracht omdat het gezelschap opeens veel groter was en Chase zich haar achternaam niet kon herinneren.

Martin keek daarentegen nogal beteuterd omdat we van twee naar vier waren gegaan, al was ik er zeker van dat hij er nooit iets over zou zeggen. Nu keek hij naar Chase, die net was gaan zitten. ‘Buttercup?’

‘Ja, zo noemden we haar altijd. Vanwege die snoepjes, van de firma Reese. Reese’s Peanut Butter Cup. Dat was mijn lievelingssnoep.’

Zodra Chase en Bridget waren gaan zitten, viel er een korte, ongemakkelijke stilte, die gek genoeg door Martin werd verbroken. ‘Waar kennen jullie elkaar eigenlijk van?’

Hoewel Martin die vraag aan ons allebei had gesteld, wilde ik Chase duidelijk maken dat hij het mocht opknappen. Dit was immers zijn idee. ‘Dat moet Chase maar vertellen. Het is zo’n grappig verhaal, hoe we elkaar voor het eerst hebben ontmoet.’ Ik plantte mijn ellebogen op tafel en liet mijn kin in mijn handen rusten. Ik richtte mijn aandacht volledig op Chase en trakteeerde hem knipperend met mijn wimpers op een meesmuilend lachje.

Hij gaf geen krimp en had niet meer dan een paar tellen nodig om met een verhaal op de proppen te komen. ‘Nou, het was niet die allereerste ontmoeting die zo grappig was, meer wat er daarna gebeurde. Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik in de onderbouw zat en ik moest naar een nieuwe school. Daar baalde ik behoorlijk van, maar tijdens mijn eerste week kwam ik gelukkig Reese tegen in de schoolbus. Ze was veel te knap voor iemand als ik, maar ik had toch nog geen vrienden gemaakt en kon mezelf dus niet voor schut zetten als ik haar mee uit vroeg en ze nee zei. En dus vroeg ik haar, hoewel ze een jaar ouder is, mee naar de klassenavond. Je kan wel raden hoe verbaasd ik was toen ze ja zei. Ik was jong, de hormonen gierden door mijn lijf en ik had me in het hoofd gehaald dat zij me mijn eerste zoen zou geven. Al mijn vrienden op mijn oude school hadden al gezoend en ik vond het tijd worden. Dus aan het einde van de avond trok ik Buttercup weg uit de

gymzaal die was versierd met crêpepapier en ballonnen en nam ik haar mee naar de gang, waar we alleen konden zijn. Het was mijn eerste zoen en ik had natuurlijk geen idee wat ik kon verwachten, maar ik ging er meteen helemaal voor en begon haar flink af te lebben.’ Chase zweeg even en knipoogde naar me. ‘En dat ging best goed, hè Buttercup?’

Ik kon niet eens antwoorden, zo verbijsterd was ik door zijn verhaal, maar het leek hem niet te deren. Hij ging rustig verder met van alles uit zijn duim zuigen.

‘Nu komt het mooie gedeelte. Zoals ik al zei, had ik geen enkele ervaring, maar ik stortte me helemaal op haar, met lippen, tanden en tong. Na ongeveer een minuut voelde het als een wel erg natte zoen, maar ik stond zo te genieten dat ik maar doorging, en bovendien wilde ik niet als eerste stoppen. Toen we ten slotte even naar adem haptten, en dat kun je letterlijk nemen, begreep ik waarom alles zo nat voelde. Halverwege onze zoen had Reese een bloedneus gekregen en we zaten allebei onder.’

Martin en Bridget lachten, maar ik was zo verbijsterd dat ik niet kon reageren.

Chase stak een hand uit en legde die op mijn arm. ‘Kom nou, Buttercup, je hoeft je nergens voor te schamen. We hebben het toch leuk gehad, weet je nog?’

‘Hoelang waren jullie samen?’ vroeg Martin.

Chase stond op het punt om antwoord te geven, maar ik was hem voor. Ik legde mijn hand met net zo’n neerbuigend gebaar op zijn arm en zei: ‘Niet zo heel lang. Vlak na het andere incident ging het uit.’

Bridget klapte in haar handen en wipte als een opgewonden kind op haar stoel op en neer. ‘Vertel eens over het andere incident!’

‘Ik weet niet of dat wel verstandig is,’ zei ik nadenkend. ‘Is dit jullie eerste afspraakje?’

Bridget knikte.

‘Al denk ik niet dat Chase nu nog steeds last van dat pro-

bleempje heeft. Het is immers al zo'n tijd geleden.' Ik boog me naar Bridget toe en fluisterde: 'Ze kunnen zich beter beheersen als ze ouder worden. Meestal, tenminste.'

In plaats van ontstemd keek Chase oprecht tevreden bij die woorden. Zelfs trots.

De rest van de avond verliep volgens hetzelfde patroon. Chase vertelde overdreven verhalen over onze verzonnen jonge jaren en schroomde niet om zichzelf voor schut te zetten. Op momenten dat mijn mond niet opening van totale verbijstering viel ik hem zelfs bij.

Ik gaf het niet graag toe, maar de arrogante eikel bleek minder erg dan ik had verwacht, ook al verzon hij verhalen over een bloedneus en 'die ene keer met die opgevolde beha, toen het zo slecht afliep'. Aan het eind van de avond bestelde ik zelfs koffie om de avond nog wat te rekken en dat was een heel verschil met ons eerdere gesprek in de gang.

Na de koffie liepen we naar buiten en Martin, Chase en ik gaven onze autosleutels aan de parkeerhulp. Tijdens een eerste date hield ik graag de touwtjes in handen en daarom had ik in het restaurant afgesproken. Zoals ik al had verwacht was Bridget samen met Chase in zijn auto gekomen en tijdens het wachten stond ze min of meer tegen hem op te rijden. Mijn glanzende rode Audi werd als eerste voorgereden en ik wist niet goed hoe ik afscheid moest nemen van, tja, van iedereen hier eigenlijk. Ik pakte de sleutels aan en bleef naast het open portier staan.

'Mooie wagen.' Chase glimlachte. 'Beter dan dat oude barrel van vroeger, hè?'

Ik grinnikte. 'Zeg dat wel.'

Martin stapte naar voren. 'Ik vond het een leuke avond, Reese. Misschien kunnen we het nog eens doen.'

Ik wachtte niet totdat hij zou proberen om me een zoen te geven en omhelsde hem om dat voor te zijn. 'Dank je voor het gezellige etentje, Martin.'

Toen ik naar achteren stapte, kwam Chase naar voren om me in zijn armen te nemen. Hij koos niet voor een vriendschappelijk klopje op de schouder, zoals ik bij Martin had gedaan, maar drukte me dicht tegen zich aan. God, dat voelde goed. En toen deed hij iets heel vreemds: hij wikkelde mijn lange haar een paar keer rond zijn hand, balde zijn vuist en trok mijn hoofd naar achteren. Zijn blik bleef op mijn lippen rusten en ik keek naar hem op. Heel even dacht ik dat hij me ging zoenen, maar toen boog hij zich voorover om een kus op mijn voorhoofd te drukken. ‘Zie ik je volgend jaar op de reünie?’

Ik knikte. Het voelde alsof ik geen vaste grond meer onder mijn voeten had. ‘Eh... ja, hoor.’ Nadat hij me had losgelaten, keek ik even naar Bridget. ‘Prettig om kennis te maken, Bridget.’

Met tegenzin stapte ik in. Terwijl ik mijn gordel vastklikte, voelde ik dat er naar me werd gekeken. Ik keek op en zag de indringende blik van Chase. Hij leek iets te willen zeggen, maar na een paar hartslagen voelde het raar om nog langer te blijven zitten wachten.

Ik haalde diep adem, zwaaide nog even en gaf gas. Waarom voelde het alsof ik iets belangrijks achterliet?

2

Reese

VIER WEKEN LATER

Honderdachtendertig, honderdnegenendertig, honderdveertig. De laatste plafondtegel, die helemaal in de hoek van mijn slaapkamer bij het raam zat, was gebarsten. *Dat is nieuw*. Ik moest de huismeester bellen en die laten vervangen voordat mijn dagelijkse telling de mist in ging en ik er gestrest in plaats van rustig van werd.

Ik lag op de vloer van mijn slaapkamer en had net een telefoontje gehad van Bryant, een man die ik een week eerder in de supermarkt had leren kennen (en niet zoals gebruikelijk in de kroeg, maar dat werd meestal geen succes). Hij belde om te zeggen dat het druk was op zijn werk en dat hij een uurtje later was voor onze tweede date, maar dat vond ik helemaal niet erg. Ik was moe en had sowieso geen zin om overeind te komen. Ik haalde diep adem, deed mijn ogen dicht en concentreerde me op het geluid van mijn eigen ademhaling. In en uit, in en uit. Toen ik eindelijk tot rust was gekomen, pelde ik mezelf van het tapijt, werkte mijn make-up bij en schonk een glas wijn in.

Ik pakte mijn laptop en zocht maar liefst vijf hele minuten lang op monster.com naar de marketingvacatures voordat de verveling toesloeg en ik op Facebook klikte. Zoals gewoonlijk. *Want er is echt geen fuck aan om een baan te zoeken*. Ik scrolde door de berichten van mijn vriendinnen en zag de vertrouwde tafereelen: foto's van lekker eten, de kinderen en de

perfecte leventjes die ze elkaar probeerden voor te spiegelen. Ik slaakte een zucht. In mijn feed verscheen een foto van een man met een pasgeboren baby op zijn arm. Ik had met hem in de onderbouw gezeten en mijn gedachten dwaalden meteen af naar de man met wie ik niet in de onderbouw had gezeten. Chase Parker.

De afgelopen maand had ik zo vaak aan mijn niet-klasgenoot gedacht dat het bijna gênant was. De vreemdste dingen herinnerden me aan hem, zoals de Reese's Peanut Butter Cups bij de kassa van de supermarkt, waar je tot impulsaankopen wordt verleid (en die ik dus prompt had gekocht), de foto van Josh Duhamel die ik in het nummer van *People* zag staan dat bij de tandarts in de wachtkamer lag (hij had een broer van Chase kunnen zijn en ik had die foto zo uit het blad kunnen scheuren) en de vibrator in mijn nachtkastje (ik had het niet gedaan, maar ik dacht er wel over. Ik bedoel, ik had die pagina toch al in mijn handen).

Nu tikte ik voordat ik het wist 'Chase Parker' in het zoekvenster van Facebook in en ik slaakte een hoorbare zucht toen zijn gezicht op mijn scherm verscheen. Het gefladder in mijn borst was gewoon sneu. *Jeetje, hij is nog knapper dan ik me herinner.* Ik klikte op de foto om die te vergroten. Hij was nonchalant gekleed, in een wit T-shirt, een jeans met een scheur in de knie en zwarte All-Stars. Die look paste wel bij hem. Nadat ik een volle minuut naar zijn sexy gezicht had zitten kijken zoomde ik in om het logo op zijn shirt te kunnen lezen. *Iron Horse Gym.* Die sportschool lag een paar panden bij het restaurant vandaan waar we elkaar hadden ontmoet. Ik vroeg me af of hij in de buurt woonde.

Helaas kon ik daar niet achter komen. Zijn profiel was afgeschermd. Sterker nog: de enige foto die ik kon zien, was die profielfoto. Als ik meer wilde weten, moest ik hem een vriendschapsverzoek sturen en hopen dat hij me wilde toevoegen. Het was verleidelijk, maar ik besloot het niet te doen.

Hij zou het vast idioot vinden dat ik een vriendschapsverzoek stuurde naar een man die me maar een arrogante trut vond (al had hij dat niet met zoveel woorden gezegd) en die ik één keer had gezien, toen we allebei met een ander uit waren. Een maand geleden.

Maar dat hield me niet tegen om een screenshot van de foto te maken, zodat ik die later nog eens kon bekijken. Na nog een paar minuten over die vent te hebben gedagdroomd sprak ik mezelf streng en als een volwassene toe: *Ga werk zoeken. Ga werk zoeken. Na volgende week ben je werkloos. Sluit Facebook af, lui varken.*

Dat werkte, want de volgende vijftig minuten pluisde ik de personeelsadvertenties uit op zoek naar een baantje dat ook maar enigszins iets met cosmetica te maken had of ook maar enigszins interessant klonk. Ik wist dat ik niet te veel hoop mocht vestigen op de twee sollicitatiegesprekken die ik tot nu toe in mijn agenda had staan, maar er was verder niet veel te vinden. Tegen de tijd dat de bel ging, had ik niet langer de illusie dat ik een opvolger kon vinden voor de baan die ik de afgelopen zeven jaar had gehad en tot voor kort geweldig had gevonden.

Mijn stemming verbeterde aanzienlijk door de zoen die Bryant me gaf nadat ik de deur voor hem had geopend. Dit was nog maar onze tweede afspraak, maar hij was veelbelovend.

‘Nou, dat was een aardig “hallo”,’ zei ik ademloos.

‘Daar heb ik de hele dag aan zitten denken.’

Ik keek glimlachend naar hem op. ‘Kom binnen. Ik ben bijna klaar, ik moet alleen even mijn tas pakken en mijn telefoon uit de lader halen.’

Hij deed de voordeur achter zich dicht en wees er toen naar. ‘Is er ooit ingebroken of zo? Dat is een behoorlijke verzameling sloten.’

Mijn voordeur had naast het gewone slot nog drie nachtslo-

ten. Doorgaans zou ik simpelweg antwoorden dat ik me veiliger voelde met een paar sloten extra en verder niets uitleggen, maar Bryant was anders dan de meeste kerels. Hij deed echt zijn best om me te leren kennen, en als hij verder zou graven – en ik was bang dat hij dat zou doen – moest ik open kaart spelen over zaken die ik nog niet echt met anderen wilde delen.

Daarom loog ik. ‘De huismeester is nogal van de veiligheid.’

Hij knikte. ‘Dat kan nooit kwaad.’

Terwijl ik in de slaapkamer een ketting omdeed, riep ik naar Bryant: ‘Als je een wijntje wilt, moet je maar even in de koelkast kijken.’

‘Ik hoef niks, bedankt.’

Toen ik de slaapkamer uit kwam, zat hij op de bank. Mijn laptop stond naast hem, nog steeds opengeklapt vanwege de banenjacht.

Ik deed mijn oorbellen in en vroeg ondertussen: ‘Naar welke film gaan we?’

‘Dat zien we in de bios wel. Er draait er eentje met Vin Diesel die ik graag wil zien, maar aangezien ik een uur te laat ben, ga ik niet op mijn strepen staan als jij daar niks voor voelt.’

Ik glimlachte. ‘Mooi, want dat is inderdaad het geval. Ik zat meer te denken aan die nieuwe Nicholas Sparks.’

‘Dat is wel een erg zware straf voor te laat komen. Het was maar een uur, geen drie dagen,’ zei hij plagend.

‘Dat zal je leren.’

Bryant stond op en ik liep naar mijn laptop om die dicht te klappen. ‘Wie is trouwens die gast die je als achtergrond op je bureaublad hebt?’

Ik fronste. ‘Welke gast?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Lang, met van dat warrige haar dat mij echt niet zou staan. Hopelijk geen ex op wie je nog steeds een beetje gek bent, want hij kan zo model staan voor Abercrombie.’

Omdat ik geen idee had wat hij bedoelde, klapte ik mijn

laptop weer open. *Shit*. Ik werd begroet door Chase Parker. Blijkbaar had ik zijn foto per ongeluk als bureaublad ingesteld toen ik die van Facebook had gedownload. Nu ik dat knappe gezicht weer zag, raakte ik even de draad kwijt. Maar Bryant wachtte op een antwoord.

‘Eh... dat is een neef van me.’

Het was het eerste wat in me opkwam, en pas nadat ik dat had gezegd, bedacht ik dat het best wel raar was om een foto van je neef als achtergrond te hebben. En dus deed ik, geheel tegen mijn aard in, mijn best om de boel met nog meer leugens te redden.

‘Hij is inderdaad model. Mijn tante heeft me laatst een paar foto’s voor in zijn portfolio gestuurd en me gevraagd welke ik de beste vond. Toen Jules, een vriendin van me, ze op mijn laptop zag staan, begon ze meteen te kwijlen en heeft ze die als achtergrond ingesteld. Ik heb zo weinig verstand van computers dat ik geen idee heb hoe ik dat moet veranderen.’

Bryant grinnikte en leek mijn uitleg te slikken.

Wat is dat toch met Chase Parker en uit de lucht gegrepen verhalen?

Die dinsdag had ik twee sollicitatiegesprekken, eentje ’s morgens en eentje ’s middags. De metro barstte uit zijn voegen en de airco had de geest gegeven. En ik kon ook nog eens de boemel nemen omdat de snelle verbinding was uitgevallen.

Ik stond dicht opeengepakt tussen de andere zwetende forensen en voelde dat het zweet in straaltjes over mijn rug liep. De grote vent rechts van me droeg een T-shirt met afgeknipte mouwen en hield zich vast aan de stang boven hem, zodat ik recht in zijn harige oksel keek en kon vaststellen dat zijn deo niet werkte. Aan mijn linkerkant was het ook niet bepaald feest. De vrouw naast me stonk niet, maar ze nieste en kuchte zonder haar hand voor haar mond te houden. *Ik moet zo snel mogelijk uit zien te stappen.*